

SKOGENS VACKRASTE

*Längst uppe på största berget, där solen når ner först
sjunger du, din susande sång, om levandets törst
om tidens obetvingliga ström, det som varit och försvunnit
saker du sett, tänkt, önskat göra, men alls inte hunnit.*

*Det var oktober då vi satt där, viktiga för varann, du och jag
vi sa, det är rötter i myllan, som garanterar nästa livets dag
en liten sparv född fri, landade, skrattade, flög vidare, förbi
kvittrade, att flyga utan gränser är allt, klart livets melodi*

*I den stunden, brast din stolta, vackra mask, i många delar uti
dånande tyst om konvensansen, traditionen, dess kletiga magi
viskade vackert om kärlekens vind, drömmen, och Paris på våren
väcktes av ett nordligt il, sansades, stannade, i önskan om helande
salva på såren*

*Jag reste mig hastigt, olustig, gick vidare, och gjorde som du
tänkte en ny tanke, smakade, önskade, men stannade i nu
det där berget du står på är högt, svårt, inte lätt att bestiga
när man väl kommit upp, förnöjd, syrelös, är det alltför lätt, att tiga.*

Anders Långström